

[Sneum.]

ærede Medlem kender sikkert de tendentiøse Meddelelser, der fremkom ogsaa i Venstres Presse, den Gang de fremkom.

Saa sagde det ærede Medlem, at Overlæge Schou udtaler sig selvfølgelig ud fra sine lægelige Erfaringer. Ja, det er rigtigt. Det skal jeg naturligvis ikke benægte; men jeg sagde ogsaa, at Overlæge Schou og hans Kollega Overlæge P. N. Hansen her i København ikke gav mig den Opfattelse, at de havde nogen som helst social Forstaaelse. I hvert Fald staaar deres Udtalelser for mig paa en saadan Maade, at jeg synes, jeg har Ret til at sige dette.

Formanden: Det ærede Medlem Fru Inger Gautier Schmit har Ordet for en kort Bemærkning.

Inger Gautier Schmit: Jeg har ikke læst Overlæge Schous Udtalelser; men jeg vil gerne spørge det ærede Medlem, om han ikke finder, at der er god Rimelighed og Rigtighed i dette, at Patienter, der faar Invalidrente, og som er paa „Philadelphia“ for at blive helbredt, ligesom kan have en indre Trang til at forlænge deres Sygdom for at beholde denne Invalidrente, og at dette kan hindre Lægens Gerning. Det er i og for sig det, der er Hovedpunktet i hele denne Sag.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Sneum har Ordet for en kort Bemærkning.

Sneum: Ja, naar det ærede Medlem her kommer frem og erklærer, at hun ikke kender Overlæge, Dr. Schous Udtalelse og Artikel, finder jeg naturligvis ingen Anledning til at diskutere denne Artikel med det ærede Medlem.

Krag: Den højtærede Regering har ønsket at sætte som Motto over denne Finanslovdebat Ordene: Vær tilfredse, Godtfolk, se lyst paa Nutiden og fortrøstningsfuldt ind til den Fremtid, der venter jer under denne vise og maalbevidste Regerings Ledelse. Om saa Regeringen havde haft Tusinder at vælge mellem, kunde den ikke have fundet en Herold for sig, der bedre forstod at intonere Regeringsorkestret end det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen. Jeg kan ikke undlade at indlede med at komplimentere det ærede Medlem. Han forudsaa jo, at han maatte fortsætte denne sin Virksomhed ud i en fjern Fremtid, fordi han savnede de Regeringsdumheder, som skulde føre til Afgang. Jeg vil sige til det ærede

Medlem, at han bør trøste sig, der er ikke blot de Synder, som er Udtryk for Aktivitet, men ogsaa Efterladenhedssynderne, og de er akkurat lige saa slemme. Det ærede Medlem ved derfor saamænd ikke, om den Tid er saa forfærdelig fjern, da han fra denne sin ophøjede Virksomhed bliver hensat i den Ubemærkethedens Krog, hvor andet, der har spillet en stor Rolle i Fortiden, har fundet sin Plads.

Naar, det ærede Medlem var jo imidlertid til Trods for, at han var tilfreds med det meste her i dette Land, dog — og det undskylder jeg gerne — utilfreds med mig. Han beklagede, at jeg ikke besad profetisk Evne, og dette Resultat var han kommet til ved at studere en Tale, som jeg for nogen Tid siden har holdtovre i Varde, hvor jeg skildrede, hvad der vilde ske, naar Finanslovdebatten indlededes. Dertil behøvedes der saa sandelig, sagde det ærede Medlem, ikke nogen profetisk Evne, og en saadan besidder Hr. Krag heller ikke. Nej, jeg maa sige til det ærede Medlem: jeg har heller ikke tillagt mig en saadan, thi der behøvedes — deri har han ganske Ret — aldeles ikke saadan Evne. Man behøvede kun at kende det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, og det gør vi jo alle sammen, og man behøvede kun at vide, hvilken Ansættelse det ærede Medlem har for Tiden, og med hvilken Trofasthed han røgter et Hverv, som bliver ham overdraget, for at vide, at saadan vilde det gaa. Og alt, hvad det ærede Medlem sagde, var jo ogsaa et tydeligt Vidnesbyrd om, at jeg havde Ret.

Se, nu synes jeg jo ikke, at der iblandt de mangfoldige gode Egenskaber, som det ærede Medlem har, egentlig er en udtalt kritisk Sans. En saadan synes det mig, det ærede Medlem aldrig har besiddet. Han er maaske for godlidende, han er for lunerig; og har der været en Smule af kritisk Evne hos ham, saa har han lykkeligt faaet den bortamputeret, saaledes at han altsaa nu, hvad ogsaa Figura udviser, opfylder alle Betingelser for at være en Regeringens Lobhudler par excellence her ved Finanslovbehandlingen. I Aar har det ærede Medlem dog, synes jeg, næsten overgaaet sig selv. Det har formodentlig været under Indtryk af, at den Dadel, han udtalte over mig til til at begynde med, skulde modvejes ved et fuldgyldigt Bevis for, at jeg havde haft Ret. Det ærede Medlem har i sin Ros til Regeringen og sin Dadel til Oppositionen overtruffet sig selv. Men jeg haaber, mange ærede Medlemmer i denne Sal har det ligesom jeg; jeg har saa forfærdelig let ved at tilgive det ærede Medlem, for det glade Smil